

Asla Vazgeçme Sevmekten

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 10 Şubat 2016

Teamülü, isyankâr bir imgenin tezahüründe
Bir yanıp bir sönen kutup yıldızı kadar revnak
Bir ışık iken aşk'ın devinimi;
Hele ki o bariz gönül kırağı kadar adsız bir sancıyı
Buyur eden telaşı hikmet yüklü sarnıcın,
Kırık iken yürek dibi bağnazlığında
Tefekküre dalmak kadar en haşmetli hükümranlığı.

Maneviyat çalkalarken zemini ve belli belirsiz
Islah olmaktan bihaber bir kader iken,
Gönülsüz bir hüzün kadar beyhude olduğumu bildiğim
Gömülü hezeyan iken kıymete binen ve bazı bazı,
Demekse nail olduğum o anlık isyan,
Derken susup dalıp gittiğim en karanlık ve rahvan
Ve demli bir gönül sesi vuku bulup da
Yadsıyamayacağım kadar kuvvetli bir rota.
Çoktan meylettiğim ve sırtımı dayadığım çınarın
En ulaşılmaz rakımı.

Yüzü suyu hürmetine şu garip faninin,
Bilip bilmeden uzatıp da elimi
Yine de avuçladığım boşluğun dip karası;
Bir hegemonya, savrulup heba ettiğim
Ömrün kıyısında bir serzeniş kadar kayıtsız
Nasıl da gök kubbe,
Demeye ne hacet ey gönül,
Görmez misin bir kapı açılır çok derinden
Nakşeden o iç ses iken soluklandığım her köşe başında.

Başımda uçuşurken gurbet kuşları
Şu hazan mevsimi nasıl da demli bir sanrı,
Anbean yitip gittiğim ve tırmalarken kulaklarımı;
Boyunduruğu söylemekten hicap ettiğim
Olmazın oluru bir hibe iken dünden an'a uzanan
Soluk tenimde baki bil ki en sırdaş teselli.

Gönülsüz bir hüküm benimki
Belki de tecellisi yitip gitmelerin,
Asla ve asla emin olma sona geldiğinden
Hele ki söylememiş iken son sözü Yaradan:
Asla da pes etme bilip bilmeden
Evren karışmışken hezimete
Ve tekelinde biriktirse de beşer onca nefreti,
Asla vazgeçme sevmekten:
En bilindik kıble değil mi şu meftanın
Ölümcül çağrısı;
Hele ki aşka delalet
O asalet yüklü şerhte koymazken son noktayı.